

GÖREN YÜREĞİNİ SEVDİM

Aşağıdaki yazı, günlüğümün bazı bölümlerinden oluşmaktadır.

Tarih: 05.04.2008

Gine mi ağladın kirpikler nemli?

Dostum niçin giyinmişsin karalar?

Çiğ düşmüş gül gibi yüzünden belli.

Senin derdin bu sinemi

yaralar.

Aziz dostum seni

kimler ağlattı?

Tecelli derdini

derdime kattı.

Yalan

dünya nicelerini ağlattı.

Kim bilir ki son mekanın nereler.

...

Ekrem Öğretmenim Aşık Veysel'i dünyama

katmamda yardım etmişti. Benim Veysel'im , Aşık Veysel'im... Görmese de gözlerin, gören yüreğini sevdim.Seni okurken yaşadım, hissettim. Ne güzel ne içli yazmışsın öyle, dünyama girdiğinden beri bir farklı oldu herşey. Yaşamıma ışık tuttun görmeyen gözlerinle. Keşke yaşasaydın da gözlerimi sana verseydim baksaydın gökyüzüne, sadık yarin kara toprağını görseydin.

Mevsimlerden ilkbahar... Yemyeşil bahçeler, renk renk çiçekler karşılıyor beni okula gittiğim her gün. Bağına basıyorlar beni. Gülümseyip şarkı söyletiyorlar kuşlara, böceklere, tatlı tatlı esen rüzgara. Duyuyorum ben onların nağmelerini, melodilerini.Gökyüzüne baktığım zaman günaydın diyor güneşim. İçini ısıtmam için kalbini aç bana diyor ve açıyorum... Tüm yüreğimi veriyorum onlara. Alın diyorum istediğiniz kadar sarın yaralarımı. Olmayan parmaklarıma, topallayarak yürümeme aldırmadan seven bağına basan sizlersiniz.Merhem olamasanızda yaralarımı beni sevip içimi huzurla kaplayabiliyorsunuz ve o yetiyor bana. Küçük şeylerden mutlu olabilmeli insan ve ben mutlu olmayı öğrendim. Kusurlarıma rağmen kendimi sevmeyi, acıyan gözlerle bana bakıp gözlerinde acıdan başka gram sevgi olmayan insanları sevmeyi öğrendim...Bugün okuldayken yüreğim burkuldu yine. Beden dersi vardı yapmak istediğim o kadar şey varken yapamıyorum çünkü ne koşabiliyor ne de topu tutabiliyorum sadece voleyboll oynayabiliyorum o da topun sertliğinden dolayı bir iki vuruştan sonra bileğim ağrıyor bırakıveriyorum. Koşu yaptılar derstte. Ben hocamın beni yanına çağırmasına gerek kalmadan kendim sıyrılıverdim aradan. Çünkü hocamda biliyordu koşamayacağımı. Sağolsun azmimi bildiği için notumu kırmıyor.Benden kaynaklı bir durum yok nede olsa.Onlar koştukça ben mutlu oldum çünkü onların ayakları vardı benimle aynı durumu yaşamalarını istemem. Arkadaşlarım onlar, canlarım... Kusurumu bilmelerine rağmen yüzüme vurmadılar alıştılar galiba. Sol elimde sadece ilk iki parmağım var diğerleri doğuştan yok.Sol ayak parmağımdakilerde aynı durumu yaşıyor onlarda eksik ama benim parçalarım. Onları varmış gibi görüyorum. Beterin beterde var değil mi günlüğüm?Gözlerim görüyor, topallasam da

yürüyebiliyorum, duyabiliyorum.Aslında bunları düşününce ne çok şanslıymışım
diyorum ve o sorunları yaşayan insanlara hep dua ediyorum. Beni hor görme kardeşim
Sen altındın ben
tunç muyum? Aynı vardan var
olmuşuz Sen gümüşsün ben saç
mıyım? Ne var ise sende bende
Aynı varlık her bedende Yarın
mezara girende Sen toksun
da ben aç mıyım?

...

Aşık Veysel'imın dediği gibi hor görmemeli kimse
kimseyi.Hepimiz aynı yerden geldik ve gideceğimiz yerde aynı nede olsa değil mi?

Tarih:18.10.2009

Bu sene lise 4'e geçtim.

İçimde tuhaf duygular var günlüğüm.Bugün küçüklük resimlerime baktım.Ellerim
minnacıktı.Gözlerim doldu.Annem geldi konuştuk biraz. Sorular sordum o da ağladı. Merak
ediyordum küçükken nasıl bir çocuktum acaba?Doğduğum zaman ayaklarımı ve ellerimi görünce
çok ağlamış.Kendini suçlamış akraba evliliği yapmasaydık böyle olmazdın diyor.Olsun diyorum
kaderde bu varmış yaşıyoruz mühim değil, önemli olan insan olmayı başarabilmek.
Ağlıyormuşum, ilkokul birinci sınıfa gidince arkadaşlarım korkuyormuş ellerimden. Öcü geldi
diyenlerde varmış hatırlamıyorum tabii. Öğretmenim sağolsun toparlamış durumu. Bana olan
sevgisini unutmadım aklımda hala.Geçti gitti ama izi annemin yüreğinden silinememiş.Çünkü
diğer çocuklar gibi koşamamışım hiçbir zaman ve ellerimi kullanmada zorluk çekmişim.Sağ
elimle halletmeye çalışıyormuşum sakarlıklarım olmuş epeyce ben kırdıkça o ağlamış ben
koşamadıkça o ağlamış.Benimde bocaladığım dönemler oldu tabii. Kendime küstüğüm ve odalara
kapandığım dönemler... Sonra Ekrem hocam Aşık Veysel'i oku dedi. Okudum. Kendime geldim.
O görmeyen gözleriyle o kadar sevmiş ki hayatı ben neleri sorun ediyormuşum meğer. Sonra
şiirle haşır neşir oldum.Daha bi canlandı tabiatım.Ağaçla, çiçekle, rüzgarla arkadaş sırdaş
olmamda en etkili ilacım şiirlerim ve Aşık Veysel'im.

...

Birinin akli yok deli divane,
Bir kısmı muhtaçtır acı soğana,
Bir kısmını zengin etmiş yan yana,
Şimdi kendi saklanıyor sır gibi.
Kimine saz vermiş çalar eğlenir,
Kimi zevk içinde güler eğlenir,
Veysel gözyaşlarını siler eğlenir,
Yeter gayrı yumma gözün kör gibi.

İşte o bunları söylerken bile yeni birşey öğreniyorum ondan.O da feleğine kızmış
darılmış, geçer be Veysel'im buda geçer...

Tarih:24.10.2009

Bilmem hayal miydi yoksa düş müydü?
Gönül arzusunu buldu bu gece.

Yalın kılıç mıydı bir ateş miydi?
İçerim göz ile doldu bu gece.

Bilemedim gece ile gündüzü,
Seçemedim güneş ile yıldızı.
Mestane gözleri mestetti bizi,
Aklımı başımdan aldı bu gece.

...

Köz ile doldu bağırm, onunla sınıfımıza gelişiyle çiçekler açtı taş duvarlar arasında.Sıralar dile geldi onun karşısında.Kalbim onu görünce yerinden çıkacak gibi oldu.Ne kadar farklıydı Allah'ım.Aşık Veysel'iminde yüreğini yakanlar olmuş ki satırları böyle dile gelmiş de benim duygularımada tercüman oldu. Adı Ahmet... Sınıfımıza yeni geldi. Beni benden etti gelişi. Uzun boylu, esmer, hafif geniş alını, iri dudakları .. Herşeyi o kadar güzel ki tabiat dile geliyor onun karşısında. Onu görünce hemen ellerimi gizleyiverdim. Bunu neden yaptım bilmiyorum ama daha kim olduğunu bilmeden kaybetmekten korktum.Kusurumu görünce acımasın istedim yada dürüst olmak gerekirse beni beğenmemesinden korktum. Çabam boşunaydı ama dersimiz matematikti ve öğretmenim beni tahtaya kaldırdı.Öylece durmuş izliyordu beni. O an aklımdan geçenleri okumak için herşeyimi verebilirdim.Yerime oturduktan sonra dersi bir kenara bırakıp en çok sevdiğim şeylerden birini yaptım kareli yaprağıma resim çizdim. Dalmışım ders ziliyle irkildim ve kendime geldiğimde bir el çizdiğimi gördüm. Bunu neden yapıyordum ki ben kendimi sevmeyi öğrenmişim ama aşık olmayı öğrenmemişim değil mi? Doğru aşık olmamıştım daha önce ve ilk görüşte aşk bu olmalıydı.Karşılıksız bir aşk zaten olacak iş değil.Ben en iyisi üniversite hayallerime devam edeyim çalışmam lazım ve umarım bu aşk beni alt üst etmez.

Tarih:05.12.2009

ümitli şey,
sesinden en güzel şarkıyı dinlemek gibi bir şey
ümit yetmiyor bana,
artık şarkı dinlemek değil şarkı söylemek istiyorum.

Seni düşünmek güzel şey
Dünyanın en güzel
fakat artık
Ben

Nazım Hikmet

Defterimin arasına koyan ise Ahmet. İnanamıyorum bunlara oysa
ben Veysel'inden bunları söylüyordum ona;

Senin aşkın beni mecnun,

Edem dedi olamadım.
Ben bu aşka hiç bir derman,
Çok aradım bulamadım.
Aşkın beni etti deli,
Kah boşaldım gahi dolu,
Candan sevdiğim güzeli ,
Alam dedim alamadım.

Ben o yare olsam köle,
Sevdası var başa bela,
İsyan ettim bile bile,
Kusurumu bilemedim.

...

Kusuruma rağmen beni sevmiş olabilir miydi? Ne anlama geliyordu bunlar. Tam bu üniversite sınavı arefesinde beni yıkmak mıydı niyeti? Bunu niye yapısın ki. Yok yok acıdı bana. Sürekli bakıyordu zaten acıdığı için olmalıydı. Yoksa o da öcü olarak mı görüyordu beni. Off hiçbirşey duymak konuşmak hatta yazmak bile istemiyorum...

Tarih: 06.12.2009

Yumdum gözlerimi...

... Yumulu göz

kapaklarımın içindesin sevdiceğim.

Yumulu göz

kapaklarımın içinde şarkılar...

Şimdi orada

her şey seninle başlıyor

Şimdi

orada hiçbir şey yok senden önceme ait

Ve sana ait olmayan

Nazım Hikmet

Ve yine Ahmet... Beni seviyormuş meğer. Evet o da kalbini açmış bana ve kusuruma rağmen herşeyimle kabullenmiş, açmış yüreğini. Herşeye rağmen beni kabul edecek biri yok zannediyordum ama oluyormuş. Erken gördüm şiiri defterimin arasına koyduğunu ve bende yanıtımı verdim. Tüm cesaretimi toplayarak ona şu satırları yazıp gönderdim. "Bizimkisi umutsuzluktan uzak, karanlığa değil, aydınlık bir geleceğe uzanacak ve sonsuza dek sürecek bir ısıklık..."

Heyecanla bekledim vereceği cevabı. Hiçbir şey demedi. Bütün ders boyunca bekledim derste değildi aklım ondaydı. Ders çıkışı biri omzumdan tuttu kalbim titredi arkama dönüp baktığımda onun gözlerini gördüm. Uzaktan uzağa bakıp sevmeye bile kıyamadığım insan karşımdaydı bana dokunmuş içimi titretmişti. O an bütün kainat durup derin bir sükutla dinledi bizi. Baktı gözlerime kusurlu ellerimden tuttu, olmayan parmaklarımdan öptü, kokladı. Gözlerinden yaşlar süzüldü anlam veremediğim... "Senin parmakların, ellerin, ayakların, gözlerin, kalbin, ruhun ve geleceğin olmak için buradayım fatmam. Beni sonsuzluğuna alacak mısın gerçekten ? diye sordu. Dudaklarım titredi hıçkırıklarla sarıldım boynuna ağladım, ağladım ve ağladım... Ben bütün kusuruma rağmen hayata tutunup dört elle sarılmıştım. Mükafatımı bu kadar güzel alacağımı tahmin etmemiştim. Sessizlik sona ermiş şarkılar bizim için söyleniyordu bu kez.

Tarih: 22.09.2009

Birlikte çok çalıştık. Geleceğimiz için umutlarımız yarınlarımız için. Vee... Üniversiteyi kazandık, hayallerimizi gerçekleştirmek adına önemli adımlar attık. O İstanbul'da ben ise Siirt'te. Mesafeler olsa bile ne demişti Can Yücel "Bilmelisin ki gerçek arkadaşlar arasına mesafeler girmez, gerçek aşıkların da !" Biz tek beden, tek ruh, tek kalp olduk. Parmağımda onun yüzüğü, ömrümü adadığım

insan ellerime her baktığımda varlığını bir kez daha hissettiriyor. Belki sol elime hiçbir zaman evlilik yüzüğümü takamayacağım ama o benim sol elim de olmuştu.Ben takamasam bile onun takması eksikliğini azaltacak.

Ben giderim adım kalır,

Dostlar beni hatırlasın.

Düğün olur, bayram gelir,

Dostlar beni hatırlasın.

Can bedenden ayrılacak,

Tütmez baca, yanmaz ocak,

Selam olsun kucak kucak,

Dostlar beni hatırlasın.

...

Ve sen Veysel'im sen... Seni unutmak mümkün mü?Hatırlamamak mümkün mü?Sen benim lal olan dilimin tercümanıydın. Dedim ya görmese de gözlerin, gören yüreğini sevdim ...

